

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LUCINDA RILEY
**SECRETUL
ORHIDEEI**

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
GABRIELA TĂNASE

Siam, cu multă vreme în urmă...

În Siam, se spune că, atunci când un bărbat se îndrăgostește de o femeie – profund, plin de pasiune, pentru totdeauna –, este în stare să facă absolut orice ca să o țină lângă el, să-i facă pe plac, să o determine să-l aprecieze pe el cel mai mult.

Odată ca niciodată, a existat un prinț al Siamului foarte îndrăgostit de o femeie de o rară frumusețe. A reușit în final să se facă iubit, dar, cu numai câteva zile înainte de nunta lor – o sărbătoare națională, cu banchete, dansuri și multă veselie în tot regatul –, prințul se simțea neliniștit.

Știa că trebuia să-i dovedească iubitei sale, printr-un gest suprem, toată dragostea lui.

De aceea trebuia să găsească ceva tot atât de rar și de frumos pe cât era ea de unică și de frumoasă.

După ce s-a gândit îndelung, i-a chemat la el pe trei dintre cei mai buni slujitori ai săi și le-a spus ce trebuiau să facă.

– Am auzit povești despre o orhidee neagră care crește undeva, în regatul meu, sus în munții din nordul țării. Vreau s-o găsiți și s-o aduceți la palat, astfel ca să i-o dăruiesc prințesei mele în ziua când mă însor cu ea. Cel care-mi aduce primul orhideea va fi răsplătit cu o avere, așa că va fi un om bogat pe viață. Ceilalți doi nu vor mai trăi să vadă nunta mea.

Inimile celor trei oameni, înclinați până la pământ în fața prințului, erau pline de groază. Pentru că erau conștienți că se confruntau cu moartea. Orhideea neagră era un mit. La fel ca dragonii de aur, cu pietre scumpe, de pe provele ambarcațiunilor regale, care urmau să-l ducă pe prinț și suita sa la templul unde

urma să-i jure credință viitoarei sale consoarte, era intrată deja în legendă.

În acea noapte, cei trei s-au dus acasă la familiile lor, ca să-și ia rămas-bun. Dar unul dintre ei, mai isteț decât ceilalți, în timp ce soția îl strângea la piept, plângând, se decise să găsească o soluție pentru că n-avea deloc de gând să moară.

De dimineață, avea deja un plan. Așa că s-a dus la piața volantă, de pe apă, unde se vindeau mirodenii, mătăsuri și... flori.

Acolo, în schimbul câtorva monede, a cumpărat o orhidee superbă, de un purpuriu-închis cu roz, cu petale catifelate, întuncate. Pe urmă, a mers pe lângă canalele înguste ale Bangkokului, până l-a găsit pe scrib, așezat printre sulurile sale de pergament într-o mică încăpere umedă și lipsită de lumină din spatele prăvăliei.

Scribul lucrase odinioară la palat și, de acolo, îl cunoștea acest slujitor, dar munca lui nu le fusese pe plac celor de acolo din cauza caligrafiei imperfecte.

– Sawadee krup, scribule! îl salută el. Apoi, slujitorul așează orhideea pe pupitrul învățatului. Vreau să faci ceva pentru mine și, dacă mă ajuți, îți voi oferi bogății la care n-ai visat vreodată.

Scribul care, după plecarea de la palat, de-abia își putea câștiga existența, ridică ochii, plin de interes.

– Și ce te aștepti să fac?

Slujitorul îi arată floarea.

– Vreau să-ți folosești toată iscusința și să colorezi petalele acestei orhidee în negru.

Scribul își încreți preocupat fruntea, în timp ce-l privea pe servitor, apoi studie planta.

– Da, se poate, dar când vor apărea boboci noi, aceștia nu vor fi negri și se va descoperi tot adevărul.

– Când vor crește bobocii, tu și cu mine vom fi hăt departe, trăind pe picior mare, la fel ca prințul, răspunse slujitorul.

Scribul dădu încet aprobator din cap, gândindu-se profund.

– Vino pe înserat și îți voi da orhideea neagră.

Respect Servitorul se întoarse acasă și-i spuse soției sale să împacheteze bruma lor de lucruri, promițându-i că va putea să-și cumpere curând tot ce-i dorea inima și că el îi va ridica un frumos palat, numai al ei, undeva departe, foarte departe.

În seara aceea, s-a întors la prăvălia scribului. Și a rămas șocat, încântat de ce avea în fața ochilor: orhideea neagră așezată pe pupitrul acestuia.

A studiat atent petalele, constatând că scribul făcuse într-adevăr o treabă excelentă.

– S-a uscat, îi spuse scribul, astfel că tușul nu va rămâne pe degetele curioșilor. Am încercat eu însumi. Poți să vezi și tu.

Slujitorul a frecat puțin o petală și nici urmă de tuș pe degetele lui.

– Dar nu-ți pot garanta cât de mult va ține. E posibil ca apa trasă de plantă să facă tușul să curgă. Și, bineînțeles, nu trebuie să plouă pe ea.

– Arată suficient de bine, răspunse mulțumit slujitorul, ridicând ghiveciul. Dau fuga chiar acum la palat. Ne întâlnim jos, lângă râu, la miezul nopții ca să-ți dau partea ta de bani.

În seara căsătoriei prințului cu prințesa inimii lui și, după ce împărtășise toată această bucurie cu locuitorii regatului, cei doi s-au retras în odăile lor private.

Prințesa se duse afară, pe terasă, ca să privească fluviul Chao Phraya, încă luminat de focurile de artificii, sărbătorind căsătoria ei cu prințul. Acesta se apropie de ea.

– Prima și singura mea iubire, am ceva pentru tine; un simbol al frumuseții și perfecțiunii tale.

Și îi dădu orhideea neagră, așezată într-un vas din aur, presărat cu pietre scumpe.

Prințesa se uită la floare, la petalele negre ca noaptea, care păreau că se luptă să supraviețuiască pe sub culoarea aceea nu tocmai naturală. Toată planta arăta obosită, ofilită și părea că emană unde nefaste.

Totuși, îi era clar ce ținea în mână... ce însemna această floare și ce făcuse el pentru ea.

Respect *Prințul meu, este absolut minunată! De unde o ai? îl întreabă ea.*

– Am cercetat întreg regatul. Am primit asigurări că nu mai există o altă floare ca ea, așa cum nu mai există nici o altă femeie ca tine.

O privea plin de pasiune, cu ochi scânteietori.

Văzându-l cum arde de iubire pentru ea, prințesa îi mângâie fața blând, sperând ca el să-și dea seama că sentimentele lui erau împărtășite și că așa va fi mereu.

– Îți mulțumesc, este atât de frumoasă!

El îi prinse mâna și-i sărută degetele, copleșit de dorința de a o avea de îndată. Doar era noaptea nunții lor, pe care o așteptase atâta timp. Prințul îi luă orhideea din mâini, așeză vasul pe terasă și o cuprinse în brațe, sărutându-o cu foc.

– Hai să intrăm, prințesa mea! îi murmură la ureche.

Ea lăsa orhideea neagră pe terasă, urmându-l în dormitor.

Cu puțin înaintea zorilor, prințesa se ridică din pat și ieși afară ca să salute prima dimineață ca femeie măritată. Putea să vadă micuțele băltoace de apă după ce plouase toată noaptea. Toate plantele și vietățile începeau să prindă viață, în timp ce soarele era încă puțin ascuns în spatele copacilor de pe malul celălalt al fluviului.

Pe terasă găsi o orhidee viguroasă, purpuriu-închis cu roz, în același vas de aur primit în dar de la soțul ei.

Prințesa zâmbi, atingându-i petalele, acum curate și împrospătate după ploaie, cu mult mai frumoasă decât orhideea neagră dăruită ei în seara precedentă. Apa din jurul vasului avea o ușoară nuanță cenușie.

În cele din urmă, înțelegând totul, ea o ridică pentru a-i respira parfumul magnific, întrebându-se ce va face: era mai bine să-i spună adevărul, cu riscul de a-l supăra, sau să mintă ca să-l menajeze?

Reveni în dormitor peste câteva minute și se lipi de prinț pe la spate, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

– Prințul meu, îi șopti la ureche, văzând că se trezise, orhideea mea neagră a fost furată azi-noapte.

Respectă dreptul autorului și al editorului

El sări mâniat în sus, gata să cheme gărzile. Dar ea îl calmă cu un surâs.

– Nu, iubitul meu! Cred că ne-a fost hărăzită pentru o singură noapte, noaptea nunții noastre, când dragostea noastră a înflorit și noi ne-am înfrățit cu natura. N-ar trebui să păstrăm ceva atât de magic numai pentru noi... și, în afară de asta, ea s-ar fi ofilit și, pe urmă, ar fi murit... și eu n-aș fi putut să suport așa ceva. I-a luat mâna prințului și a sărutat-o. Hai să credem în puterea și în farmecul ei, știind că, în prima noastră noapte împreună, am avut parte de binecuvântarea ei.

Prințul se gândi puțin. Pe urmă, fiindcă o iubea din toată inima și era atât de fericit că prințesa era acum a lui pentru totdeauna, n-a mai chemat gărzile.

Pe măsură ce îmbătrânea – căsătoria lor fiind binecuvântată cu un copil conceput exact în acea noapte, plus alții care au urmat –, a fost convins tot restul vieții că orhideea neagră le conferise o parte din magia ei, dar că n-avea cum să rămână a lor pe veci.

A doua zi de dimineață, după căsătoria prințului, un pescar sărac era așezat pe malul fluviului Chao Phraya, în josul apei, la câteva sute de metri de palatul regal. Nu prinsese nimic de două ore. Se întreba dacă, nu cumva, focurile de artificii din seara trecută nu speriaseră peștii de pe fundul apei. Nu va prinde nimic ca să vândă, și familia lui numeroasă va rămâne flămândă.

În timp ce soarele se iveau deasupra copacilor de pe malul opus, trimițându-și lumina sfântă peste ape, zări ceva strălucind printre ierburile încâlcite care pluteau pe fluviu. Lăsându-și deoparte undița, curios, sări în apă. Reuși să prindă obiectul înainte de a fi dus mai departe de curenți și-l aduse la mal.

După ce curăță ierburile în care era învelit, rămase uluit.

Vasul era din aur solid, împodobit cu diamante, smaralde și rubine.

Uitând de undiță, așeză vasul în coș și o luă la goană spre piața de nestemate a orașului, știind – cu inima plină de bucurie – că familia lui nu va mai flămânzi niciodată.

PARTEA ÎNTÂI IARNA

Capitolul 1

Norfolk, Anglia

Același coșmar revine în fiecare noapte. De parcă întreaga mea viață a fost aruncată în aer și părțile care o compun revin acum la loc, pe pământ... să o ia de la capăt, numai că de data asta cu susul în jos. O harababură de părți disperate din viața mea, oferind o imagine fragmentată.

Se spune că visele joacă un rol important, dorind să-ți comunice ceva, din subconștientul tău, un lucru de care tu, însă, nu vrei să știi.

Totuși, eu aș vrea să știu totul despre mine; îmi doresc numai să o pot face.

Mă cufund în somn ca să uit. Să-mi găsesc liniștea, după ce amintirile m-au chinuit întreaga zi.

N-am luat-o razna. Deși, în ultimul timp, m-am gândit mult ce înseamnă să fii nebun. Multe milioane de oameni, fiecare cu personalitatea sa, fiecare cu propriul ADN, cu propriile gânduri – cu propriile percepții despre lume. Și fiecare cu un punct de vedere diferit.

Am ajuns la concluzia că noi, oamenii, nu putem avea în comun decât trupul, materia din care suntem alcătuiți la naștere. De exemplu, mi s-a tot spus că fiecare persoană reacționează diferit în cazul unei pierderi dureroase și că nici o reacție de genul

Respectiv, asta nu poate fi considerată greșită. Unii oameni jelesc luni la rând, chiar ani. Poartă doliu și suferă teribil. Alții însă par neatinși de pierderea suferită. Preferă să uite și se comportă ca și cum nimic nu li s-ar fi întâmplat.

Nu sunt sigură din ce categorie fac parte eu. N-am bocat luni în șir. De fapt, de-abia dacă am vărsat o lacrimă.

Dar nici n-am uitat. Și nu voi uita niciodată. Aud zgomote la parter. Trebuie să mă ridic din pat și să mă prefac că sunt gata să-nfrunt o nouă zi.

Alicia Howard intră cu Land Roverul pe aleea din față. Opri motorul și urcă panta lină spre intrarea în casă. Știind că ușa aceea nu era niciodată încuiată, apăsă pe clanță.

Se afla acum în salonul încă întunecat și o trecu un fior. Înaintă spre ferestre și trase draperiile. Bătu pernele de pe canapea și le înfoie, apoi adună cele trei cești goale de cafea și le duse în bucătărie.

Se apropie apoi de frigider și deschise ușa. O sticlă de lapte, pe jumate goală, băgată într-unul din compartimentele ușii. Un iaurt cu data de expirare depășită, o bucățică de unt și o roșie, stafidită, uitate pe unul dintre rafturi. Trânti ușa frigiderului și inspectă cutia de pâine. După cum bănuia, era goală. Oftând, Alicia se așeză pe un scaun de lângă masă. Îi veniră în minte propria ei bucătărie caldă și bine aprovizionată, mirosul plăcut de mâncare pregătită pentru cină, copiii jucându-se zgomotoși și râsetele lor zglobii, ascuțite... *inima casei și a vieții ei.*

Contrastul cu această încăpere mică, posomorâtă era mult prea evident. De fapt, o metaforă ce reflecta existența din prezent a surorii ei mai mici; viața și inima Juliei erau zdrobite.

Auzi zgomotul pașilor ei pe scara veche din lemn. Își zări sora în cadrul ușii și, ca de obicei, o izbi frumusețea ei; pe când ea avea părul blond și pielea albă, Julia era brunetă, cu un aspect exotic. Părul ei des, de culoarea mahonului, îi încadra fața dăruită cu cele mai fine trăsături, iar greutatea recent pierdută

Respect pentru copiii cu dizabilități

li scotea și mai mult în evidență ochii mari, migdalați și luminoși ca ambra, precum și pomeții înalți.

Julia era îmbrăcată nepotrivit pentru frigul din ianuarie, purtând singurele haine aflate acum în posesia ei: o bluză roșie, în stil caftan, cu broderii în culori vesele, cusute în mătase, și o pereche de pantaloni de bumbac, negri, largi, care-i ascundeau picioarele subțiri. Alicia putea să vadă pielea de găină de pe brațele goale ale Juliei, din cauza frigului. Se ridică de la masă și își îmbrățișă cu drag sora, care era foarte rezervată.

– Scumpo, îi zise ea, ai înghețat de tot! Ar trebui să ieși să-ți cumperi niște haine mai groase sau, dacă vrei, îți pot aduce eu câteva dintre puloverele mele.

– Mi-e bine, răspuse Julia, trăgându-se din îmbrățișarea surorii sale. Vrei o cafea?

– M-am uitat prin frigider, nu prea mai e lapte.

– E-n regulă, o bem neagră!

Julia se opri în dreptul chiuvetei, umplu ceainicul cu apă și apăsă pe buton.

– Cum te mai simți? se interesă Alicia.

– Bine, răspuse Julia, luând două căni goale de cafea de pe raft.

Alicia făcu o grimasă. „Bine” era răspunsul standard al Juliei. Îl dădea ca să evite alte întrebări.

– Te-ai văzut cu cineva săptămâna asta?

– Cu nimeni, zise Julia.

– Scumpa mea, chiar nu vrei să vii să stai la noi un timp? Urăsc ideea că ești singură aici.

– Mersi pentru ofertă, dar ți-am spus că e-n regulă, îi răspuse Julia pe un ton distant.

Alicia oftă din nou, deznădăjduită.

– Julia, nu arăți deloc bine. Ai slăbit foarte mult. Spune-mi, mănânci ceva?

– Sigur că da. Vrei sau nu cafea?

– Nu, mersi.

– Bine. Julia trânti sticla de lapte înapoi în frigider. Când se întoarse, ochii ei verzui străluceau mânioși. Uite ce-i, știu că faci asta pentru că-ți pasă. Dar, serios, Alicia, nu sunt unul

Respon dintre copiii tăi și n-am nevoie de o dădacă. Îmi *place* să fiu singură.

– În orice caz – Alicia adoptă un ton mai vesel, încercând să-și reprime supărarea –, du-te și ia-ți haina! Te scot la o plimbare.

– Dar am alte planuri pentru ziua asta, protestă Julia.

– Atunci ar fi mai bine să le schimbi. Am nevoie de ajutorul tău.

– Adică?

– Săptămâna viitoare este ziua de naștere a tatei, asta în caz că ai uitat, și vreau să-i cumpăr un cadou.

– Și pentru asta ai nevoie de mine?

– Este cea de-a șaiszeci și cincea aniversare, ziua când iese la pensie.

– Știu. Doar e și tatăl meu.

Alicia se străduia din răputeri să se stăpânească.

– Domeniul Wharton Park își închide porțile și totul e scos la vânzare, începând de azi de la prânz. M-am gândit să mergem, să vedem dacă găsim ceva potrivit pentru tati.

Zări o umbră de interes în ochii Juliei.

– Wharton Park e de vânzare?

– Da, n-ai știut?

Umerii Juliei se lăsară brusc în jos.

– Nu, n-am știut. De ce?

– Presupun că e povestea obișnuită: impozite pe moștenire. Am auzit că proprietarul îl vinde unui tip din City, care are mai mulți bani decât bun-simț. Nici o familie modernă nu și-ar permite să achiziționeze o astfel de proprietate. Ultimul lord Wharton a lăsat conacul într-o stare groaznică de degradare. Se pare că e nevoie de o avere ca să fie renovat.

– Cât de trist! murmură Julia.

– Știu! o aprobă Alicia, bucuroasă să vadă că Julia era, în sfârșit, interesată de ceva. A jucat un rol important în copilăria noastră, mai ales a ta. De aceea, m-am gândit că ar trebui să ne ducem acolo, să vedem dacă găsim ceva pentru tati, un suvenir, o amintire. Probabil că au rămas tot felul de flecuștețe după ce

obiectele mai valoroase au fost vândute la licitație prin Casa Sotheby's, dar nu se știe niciodată.

Surprinzător, fără să mai fie nevoie de alte insistențe, Julia dădu aprobator din cap.

– Bine, mă duc să-mi iau pardesiul!

Peste cinci minute, Alicia conducea automobilul de-a lungul străzii mari, înguste, din Blakeney, un frumos sat de pe coastă. Coti spre stânga și o luă spre est, urmând să ajungă, în cinci-sprezece minute, la Wharton Park.

– Wharton Park... murmură Julia.

Aceasta era cea mai vie amintire din copilăria ei, vizita pe care o făcea bunicului Bill în sera lui; mireasma puternică de flori exotice pe care le cultiva el și răbdarea cu care îi explica familiile din care făceau parte, precum și proveniența lor de prin țări îndepărtate. Propriul lui tată și tatăl tatălui, înaintea sa, cu toții lucraseră ca grădinari ai familiei Crawford, proprietara domeniului Wharton Park, o imensitate ce se întindea pe mii de acri de pământ fertil.

Bunicii ei locuiseră într-o căsuță cochetă, într-un colțișor plăcut și animat al proprietății, înconjurați de ceilalți lucrători care munceau pământul, se îngrijeau de casă și de familia Crawford. Mama Juliei și a Aliciei, Jasmine, se născuse și crescuse în acea casă.

Elsie, bunica ei, fusese nici mai mult, nici mai puțin decât bunica ideală, deși cam excentrică. Mereu primitoare și cu o mâncare delicioasă pe plită, numai bună de servit la cină.

Ori de câte ori Julia își amintea timpul petrecut pe domeniul Wharton Park, i se iveau în fața ochilor cerul de un albastru pur și culorile vii ale florilor, dezmiardate de razele calde ale soarelui de vară. Wharton Park mai fusese cândva faimos pentru colecția sa de orhidee rare. Era ciudat să vezi acele flori mici, fragile, provenite din țări cu climă tropicală, înflorind în emisfera rece, nordică, pe unde se întindeau câmpiile din Norfolk.